

Cour de cassation 1er avril 2021*Affaire: C.20.0205.F***PREUVE DES OBLIGATIONS**

Charge de la preuve – Courrier recommandé – Autres moyens de preuve

BEWIJS VAN VERBINTENISSEN

Bewijslast – Aangetekende brief – Andere bewijsmiddelen

Dans un arrêt du 1er avril 2021, la Cour de cassation a clarifié la portée de la charge de preuve.

Un concédant avait envoyé un recommandé à son concessionnaire et affirmait que ce recommandé contenait la lettre de préavis qu'il produisait. Le concessionnaire affirmait que cet envoi recommandé ne contenait pas la lettre de préavis, et invoquait quelques éléments à l'appui de sa thèse. Sur base des explications données par le concédant suite à ces éléments apportés par le concessionnaire, le juge d'appel avait estimé, sur base de présomptions, que le préavis avait bien été notifié.

Devant la Cour de cassation, le concessionnaire avait défendu que la cour d'appel avait violé l'article 1315 de l'ancien Code civil et l'article 870 du Code judiciaire en dispensant le concédant d'établir la preuve d'un fait dont il supportait la preuve, s'en remettant à de simples vraisemblances.

La Cour de cassation a rejeté le moyen en jugeant qu'il ne se déduit pas des provisions sur la charge de la preuve, que la partie qui supporte la charge de la preuve d'un fait supporte aussi celle de prouver que les éléments invoqués en sens contraire sont sans fondement.

En tenant pour vraisemblables les explications apportées par le concédant contre les éléments avancés par le concessionnaire à titre de preuve contraire, l'arrêt pouvait donc légitimement retenir, à titre de présomptions, un ensemble d'éléments concordants pour asseoir sa conviction que l'envoi recommandé contenait la lettre de préavis, sans que ceci n'équivaille à une dispense de la charge de la preuve.

Hof van Cassatie 23 april 2021*Zaak: C.20.0006.N***RECHTSPLEGING**

Behandeling van de zaak – Conclusie – Conclusienerlegging

PROCÉDURE JUDICIAIRE

Instruction de la cause – Conclusions – Dépôt de conclusions

In een cassatiearrest van 23 april 2021 verschaftte het Hof van Cassatie enkele verduidelijkingen aangaande de taak van de rechter wanneer een partij niet verschijnt op de pleitzitting.

Luidens het verzoekschrift lag een nogal ongelukkig procedureverloop aan de oorzaak van het cassatieberoep. De verwerende partij in eerste aanleg was aanvankelijk vertegenwoordigd door een raadsman. Er volgde een vonnis waartegen de oorspronkelijke eisende partijen beroep instelden. Bij ontvangst van het beroepsverzoekschrift gaf de advocaat te kennen niet langer op te treden voor de oorspronkelijke verwerende partij. Er werden wel conclusietermijnen en een rechtsdag vastgesteld.

De overige partijen legden beroepsconclusies neer, die door het hof van beroep tijdig en in goede orde werden ontvangen. Op de pleitzitting verscheen de geïntimeerde partij echter niet. Het hof van beroep acteerde de goede ontvangst van de conclusies van de overige partijen, en velde kennelijk een voor de niet-verschenen partij ongunstig arrest.

De niet-verschenen partij meende echter dat zij nooit de conclusies van de overige partijen had ontvangen, en dat het dus de appelrechters betaamde deze conclusies ambtshalve uit de debatten te weren. De geïntimeerde partij tekende dus cassatieberoep aan. Zij beriep zich onder meer op de verplichting van artikel 742 Ger.W. om gelijktijdig met de neerlegging, de conclusies aan de tegenpartij te communiceren, en artikel 747, § 4 Ger.W., dat voorziet in de wering van niet of laattijdig aan de overige partijen meegedeelde conclusies. Daarnaast werd ook een beroep gedaan op het recht op een eerlijk proces zoals vervat in artikel 6, 1. EVRM.

Het Hof van Cassatie oordeelde echter dat de beslissing van de beroepsrechters niet in strijd was met de ingeroepen bepalingen. Het Hof bepaalde in het arrest meer precies dat wanneer de rechterlijke beschikking tot bepaling van het tijdsverloop van de rechtspleging regelmatig aan de partijen in kennis is gegeven, de rechtspleging op tegenspraak verloopt en de rechter, bij gebrek aan een hem te kennen gegeven betwisting, ervan mag uitgaan dat de conclusies die regelmatig zijn neergelegd, ook tegelijk regelmatig tussen de partijen zijn meegedeeld. De omstandigheid dat een partij zelf geen conclusie heeft genomen en op de haar ter kennis gegeven rechtsdag niet is verschenen, doet daaraan niet af.

Het cassatieberoep werd dus afgewezen.